

avant...!

P. O. U. M.

J. C. I.

provocacions, no!

Tots sabem que abans del 19 de juliol quan els governants volien que s'alterés l'ordre, feien sortir pels carrers les forces coercitives amb que comptaven: guardia civil, de seguretat, d'assalt, etc.

Era quelcom que no fallava. I perquè no fallava? Sencillament, perquè aquestes forces eren antipàtiques al proletariat i aquest quan les veia tenia d'exterioritzar la seva antipatia.

Tots sabem també que existeixen motius més que suficients que faculden als obrers honrats a tenir desconfiança en aquells agents que estan acostumats a descàrregar damunt les nostres espatlles el seu cotidià malhumor.

Si és volia que l'ordre fos complert calia obligar a les forces esmentades que no és moguessin de llurs casernes. Llavors assistiem a grans manifestacions, a importants actes públics, i tot és desenvolupaven en mig de la millor camaraderia i tranquil·litat.

Després del 19 de juliol amb la formació de les heroiques milícies i patrulles de control, semblava que les forces indicades quedarien arreconades i s'aniria ràpidament a dissoldre-les. Però ja ens preocupà el veure que per reformar el cos de la *benemèrita* solament se li canviava el nom.

Els governants no tenien present que s'ha hagut de vessar molta sang per culpa de no haver tingut la visió justa del que fatalment havia de succeir en el nostre país acontentant-nos el 14 d'abril d'efectuar un simple canvi de nom quan precisava destruir de socarrel els fonaments que aguantaven la carcunda monaquia.

Així les coses hem pogut anar constantant que en contra del que s'havia de fer, no solament no s'han dissolt les forces de repressió sinó que cada dia van tinguent més autoritat.

I això pels obrers conscients ha d'ésser una preocupació constant. En aquest temps que el poble està degudament armat, no és pas per guardar l'ordre revolucionari que poden venir uns guardes de seguretat a patrullar pels carrers de la nostra ciutat. La seva presència immotivada—quan al front hi falten homes foguejats—solament pot ésser acceptada per aquestes ànimes cànides de la petita burgesia que per dormir tranquils és posarien un guardia civil a cada cantó de llit. També l'accepten quatre indesitjables que voldrien veure desarmat el poble treballador, perquè com que actuen de manera solapada i vil, saben que al primer moment se'ls hi demanarà comptes.

En contra, les organitzacions responsables, que tenen prou força i

full setmanal

que parlin els obrers

Darrerament la campanya contra el P. O. U. M i la J. C. I ha pres un increment formidable. El nostre partit fa nosa als escanyadors de la revolució i és evident que, per tots els mitjants—físicament inclús—s'ens intentarà eliminar.

Partits que el 23 de juliol no havien sortit encara del seu astorament—llegeixi's cau—davant la convulsió revolucionària, s'atreveixen ja a dir-nos públicament que fem el joc al feixisme, la humanitat, que en nom de l'esquerra, havia callat fins ara, també pren cartes en l'assumpte i col·labora a l'ofensiva contra nosaltres.

De totes maneres, fins al dia 25 de gener, nosaltres no sabíem exactament a què aténir-nos. Sabíem que érem feixistes perquè ens ho deien tots els reformistes i tots els que ni tan sols volen reformar, però no sabíem exactament perquè ho èrem. Més d'un dels nostres 6000 combatents, ens ho havien preguntat, però ningú no havia pogut respondre.

Però el dia 24 de gener de 1937, i per les ones invisibles de la ràdio, Santiago Carrillo, el gran líder de les J. S. U.—que no són socialistes ni comunistes—ens donava la resposta.

«Dir que lluitem per la revolució social és fer el joc al feixisme» afirma Carrillo en el seu llarg i documentat discurs.

Si és així, camarades, obrers que ens heu vist lluitar, treballadors que ens heu vist edificar el Socialisme, combatents tots, si és així, si dir que lluitem per la revolució és fer el joc al feixisme, nosal-